

[Chr. Christensen.]

barne- og ungdomssindet, som i dag ønskes udfyldt af marxistiske kræfter. Det er i virkeligheden en forening af disse to magtfaktorer, den ateistisk-humanistiske og den marxistiske, som har forsøgt at blotlægge barnesindet uden at tænke på, at fjerner man den ene autoritet, vil der komme en anden i stedet. Det giver sig udslag på mange måder, ikke mindst inden for skolens sang- og salmeundervisning, som i dag næsten er umuliggjort, fordi man påberåber sig, dels at vore nationale sange i virkeligheden kun tjener til bibeholdelse af et kapitalistisk samfundssystem, dels at vore sange og salmer kun tjener til at opretholde en gammel-dags tænkende tro på en Gud, som kun de gammeldags tænkende hylder.

Skolen må ikke blive statens eller et politisk flertals redskab til nedbrydning af det kristne livs- og menneskesyn, der hidtil har båret vort folk, og vi vil inden for kristeligt folkeparti kæmpe for, at skolen fortsat må være forældrenes skole og deres medhjælp i opdragelsen og undervisningen af deres børn. Så kan vi få en skole, der giver børnene kundskaber og forbereder dem til medleven, medbestemmelse og medansvar, en skole på det kristne kulturgrundlag, som vil være med til at udvikle børnene til frie, selvstændige og ansvarsbevidste samfundsborgere med fantasi og skaberevne i behold, med den nødvendige grundviden og med en etisk holdning. Det er denne formålsformulering, vi gerne vil kæmpe for.

Som medarbejdere i en sådan skole må kunne findes såvel marxister som liberalister, der loyalt vil gå ind under en skoles gældende formålsformulering. Det er skolekommissionens opgave og ansvar sammen med skolenævnene at sikre disse loyale medarbejdere til skolen.

Freddy Madsen (DKP):

Undervisningsdirektørens udfald mod en del af lærerstanden er sikkert blevet modtaget med overraskelse i brede kredse af befolkningen og har derfor også vakt betydelig opsigt og medført omfattende diskussion. Det anser vi for at være et gode. Det er altid nyttigt, at tingene bliver sat til debat, så man derigennem får en alsidig belysning af problemerne, men vi må understrege, at vi ikke er forundret over, at der på nuværende

tidspunkt blev fremsat den slags påstande af en fremtrædende embedsmand, og det undrede os slet ikke, at det fik helhjertet støtte fra undervisningsministeren og dermed fra regeringen. For marxister er det nemlig en naturlig ting både at se tingene i deres sammenhæng og i deres historiske perspektiv. Det er således ikke undgået vores opmærksomhed, at der i andre kapitalistiske lande længe har været lignende bestræbelser i gang, og at man specielt i vort sydlige naboland, i Forbundsrepublikken, som de herskende kredse hos os længe har indrettet deres politik efter, har organiseret en veritabel klapjagt på anderledes tænkende, specielt i skolen.

Ved et tilbageblik i Danmarkshistorien får man tillige indblik i, at den slags foreteelser tidligere har eksisteret i vort land. I den forbindelse skal jeg tillade mig at citere et dokument, der under overskriften „Forskellige Meddelelser“ er udsendt i 1885 og optrykt i Ministerialtidende. Det fremgår, at det er et cirkulære, udsendt af kirke- og undervisningsministeriet. Det var, før de kirkelige anliggender blev lagt ind under trafikken. Jeg vil gerne give et fyldigt uddrag fra dette dokument, der altså stammer fra Estrups provisorietid, og som er vendt imod de lærere, der på daværende tidspunkt gik ind i „riffelforeningerne“ i opposition til det daværende styre. Jeg citerer:

„Hensigten med „riffelforeningerne“, „folkebevægningssamlag“, eller hvad ellers disse uden for de almindelige af staten anerkendte og støttede skytteforeninger måtte kaldes, er, hvor meget den end søges skjult under en plausibel form, klar nok til at stemple skolelærernes deltagelse i dem som en mod regeringen rettet agitatorisk optræden, der ikke bør tåles af nogen, der beklæder embede eller stilling i det offentlige skolevæsens tjeneste, og som ministeriet så meget mindre kan eller vil finde sig i, som det efter skolelærernes kald som ungdommens opdragere og ledere er deres første pligt at give tonen an for lydighed mod og agtelse for den lovlige øvrighed og afholde sig fra deltagelse i bevægelser, der tilsigter at skabe modstand mod regeringen og lægge hindringer i vejen for dens foranstaltninger og, selv om det ikke måtte være tilsigtet, lettelig kunne føre til brud på den offentlige orden.

I al almindelighed må tilføjes, at ikke